

Татьяна Устинова
СЕДМОЮ НЕЕ

Татяна Устинова
Седьмое небо
© Эксмо-Москва – 2005

- © Розалина Евдокимова, перевод, 2010 г.
- © Орлин Атанасов, художник, 2010 г.
- © Книгоиздателска къща „Труд“, 2010 г.

ISBN 978-954-528-941-5

Седмото небе

Татяна Устинова

Превод от руски Розалина Евдокимова

Голямата игра започва утре и за нея всичко е готово отдавна: документи, книжа и хора, които трябва да се окажат в точното време на точното място. Всичките детайли, дори и най-дребните, са проверени и съгласувани. Предвидени са и всякакви изненади. Този път всичко трябва да мине без издънки, като по вода. Никой няма да разбере кой е забъркал тази каша, а да се бориш наляпо, е също толкова глупаво, както и да гасиш горски пожар с бутилка минерална вода.

Утре. Най-послед.

Добре е, когато всичко е като по конец – знае се не само кога и как ще започне *голямата игра*, но и кога и как ще завърши. Във всекидневника беше отбелязана още една дата – двайсет и пет декември. Много добра дата. Отлична и избрана не просто ей така, а с точно определена цел.

Новата година ще бъде нова във всяко отношение.

Основните участници в *голямата игра* ще останат завинаги в старата година. За тях двайсет и пет декември – идиотски и лигав западен празник, по който напоследък всички се прехласват – няма да свърши никога.

Те ще умрат на Рождество Христово.

Не е ли забавно?

Ето пак!

Някой както винаги е оплескал нещо и пак тя трябва да спасява положението. Какво е виновна, че гениалният кореспондент с многозначителното име Гриша Распутин отново някъде се е запилял, запил или „засмукал“, както е

прието да се казва сред наркоманите?... Тя беше едно по клавиатурата и изтерзаният стар компютър започна да стене почти с човешки глас. Той нямаше никаква вина, но в този момент Лидия го ненавиждаше.

– Лидия, какво ти става? – попита кореспондентът от отдел „Култура“ Саша Воронин, промъквайки се край нея. – Да разбиеш компютъра ли се опитваш, или да работиш?

– Работя – процеди, без да го погледне Лидия. Сашка беше огромен и силен и не можеше да се промъкне през тясното пространство между стола ѝ и стената, но от яд тя не се помръдна и сантиметър, макар да чувстваше как той пышка, опитвайки се да се промъкне. – И, за Бога, не ми пречи! Ако искаш да излезеш в коридора, излез като всички хора, а не да ме подбутваш!

В края на краищата той се промъкна и каза укорително:

– Не те подбутвам. Много трябва...

– Видяш ли я, Игор пак я юрна по никое време – изрече от ъгъла спокойната и добродушна редакторка Нина. – Гришка отново изключи и не е предал материала, който отдавна му е поръчан за броя...

– Гришка изключва през ден – Саша се спря на прага и запуши. В стаята не се пушеше, за което пожарникарите следяха строго, но пък в коридора можеше и всички димяха, стоейки с един крак в стаята, а с другия навън – така и телефонът се чуваше, и пожарникарите не се дразнеха. – Игор няма ли резервен вариант?

– Лидия е неговият резервен вариант – Нина запали цигара в ъгъла си. В тази сграда тя работеше вече петнайсет години и не се страхуваше от никого. – Лидия, да ти направя ли кафе?

– Махнете се от главата ми незабавно и завинаги – промърмори тя и трескаво зачете това, което току-що беше написала. – Нинка, знаеш ли дали има още хартия в принтера?

– Свърши още сутринта – отвърна доволна Нина.

Тя обичаше, когато нещо свършеше. Освен нея никой друг не можеше да измъкне от стопанския отдел хартия, тонери, касети или всякакви там необходими дреболии.

Шефката му приемаше работата си като непримирима борба с журналистите, които изнасяха купища хартия, тонери и химикалки. Тя криеше всичко това, стискаше се, докато лично не се убедеше, че всичките химикалки наистина се носеха из редакционното пространство. Чак тогава със свито сърце даваше исканото. Единствено на Нина се доверяваше като на себе си. Затова редакционният свят се втурваше и жално стенейки и посипвайки гениалните си журналистически глави с пепел, се кланяше на Нина.

– Нинче – по навик изхленчи Лидия, без да се откъсва от текста, – ще идеш ли при твоята мадам Плюшкина, а? Ако аз се понеса към някой друг отдел, за да разпечатвам, никога няма да успея. Игор трябва да прочете и да нанесе поправките, а той в момента пуска броя и аз трябва да го хвана там...

– Добре де – съгласи се Нина, – само да си допуша и отивам.

Текстът не харесваше на Лидия, звучеше някак си недосялано и неубедително, въпреки че имаше много информация. Тя не обичаше да работи на бегом, макар и да знаеше, че за това се изисква журналистическа рутина – сядаш и за пет минути нахвърляш нещо напълно читаемо и разбираемо.

– Да ги вземат дяволите всички – промърмори тя през зъби, имайки предвид изпадналия в нирвана Грища Распутин, зам. главния редактор Игор Леонтиев, на когото му дойде идеята да запълни дупката на Гришка с нейната статия. А вече е краят на деня и много ѝ се искаше да си е вкъщи, което не изглеждаше да се случи скоро – докато напише, докато Игор прочете, докато тя поправи и чак тогава да даде материала за печат...

Сърдита на целия свят, тя притисна с длани ушите си, опитвайки се да осъзнае кое в текста не беше както трябва, но не се сещаше.

– Тръгвам при Галина! – извика Нина в притиснатите към ушите ѝ длани. Галина се казваше самата домакинка. – Все пак слушай телефона!

– Да изгори дано този проклет телефон! – промърмори Лидия, сваляйки ръце от ушите си, захващайки се отново да пише яростно.

На вратата Саша поклати глава:

– Ти какво? – попитаха го в коридора.

– Гледам как работят хората – отвърна със сарказъм Саша – като зверове!

Някои надникнаха от вратата. Лидия дори не се обърна да види кои са.

– Така трябва – казаха от вратата с уважение, – и наистина като зверове.

Лидия стана, дописвайки в крачка, като войник пред мавзолея, приближи се до вратата и я хлопна под носа на Саша.

– Писнахте ми – измърмори тя, връщайки се към бюрото си.

Когато след петнайсетина минути дойде Нина и гордо тръшна на масата два пакета финландска хартия и кутийка с нов тонер, Лидия продължаваше все още ожесточено да пише. Саша отдавна беше изчезнал.

– Сама ли ще я сложиш? – попита Нина зад гърба на колежката си. – И без това никой от супервайзерите вече не е тук. Отдавна си отидоха. Като минавах край вратата на техния отдел, видях, че е останал само един, и то най-мърлявият, реди си пасианс...

– Ще я сложа – отвърна Лидия замислено, гледайки в екрана. – Благодаря ти, Нинче. Утре ще ти се отблагодаря по човешки, а сега ми е невъзможно, извинявай.

Нина се облече зад гардероба, тропайки със закачалки и обувки.

– Добре – тя се измъкна иззад гардероба, заобиколи бюрото и целуна Лидия по бузата. – До утре.

– До утре, Нинка – като скоропоговорка каза Лидия, в чиято глава беше проблеснала поредната гениална мисъл. – Без теб всички сме загубени.

– Естествено – съгласи се Нина и излезе, грижливо затваряйки след себе си жълтата врата. Моментално стана не тихо, а болезнено тихо. Редакционният живот се отдалечи като шума на планинска рекичка, скрила се зад завоя на пътя.

Добре би било поне половин час никой да не ѝ досажда, да не я притеснява или да не намира с въпроси за Гришка... Само половин час и тя ще завърши... Половин час. Само трийсетина минути...

Телефонът звъня.

Загубвайки изведнъж мисълта си и мястото в текста, върху който така съсредоточено работеше, Лидия подскочи на стола и се заозърта за телефона. От него се носеше бодър звън и му беше все едно дали я е откъснал от мисълта ѝ.

– Майната ти! – закрещя тя, търсейки изгубения ред, но телефонът не спираше да звъни. – Все едно, няма да вдигна – изрече високо Лидия, като упорито гледаше в компютъра. – Можеш да не дрънчиш.

Но телефонът не повярва в сериозността на намеренията ѝ.

Кой идиот може да звъни в учреждение, и то в девет часа вечерта, и да се надява, че някой ще вдигне слушалката?! Лидия за нищо на света няма да го направи.

Телефонът продължаваше да звъни.

– Да!!! – изрева тя, като се протегна и натисна копчето на спикерфона на мърлявия „Панасоник“. – Да! Ало! Ало, по дяволите!

От апарата нещо пропукваше, шумеше и определено не приличаше на човешка реч.

– Кажете – изрече Лидия, примирила се със съдбата, която ѝ поднасяше тази вечер всевъзможни изпитания, и със стола си се приближи до апарата. – Слушам ви!

– Утре започва голямата игра – изведнъж ясно изрече панасоникът.

– Какво? – попита изненадана Лидия и едва не събори белия пластмасов корпус на апарата. – Ало, кой се обажда?!

Но в слушалката вече се чуваше монотонният сигнал за прекъсната връзка.

Отначало Лидия погледна слушалката, после – апарата, след което се заслуша в сигнала и незнаяно защо натисна и освободи копчето на спикерфона.

– Каква глупост! – на висок глас се възмути тя и тръшна слушалката обратно върху телефонния апарат. – Някакви болни звънят...

Тя се върна до бюрото си и се заби в потрепващия на екрана текст:

„В последно време противопоставянето на различните властващи групировки приема не просто уродливи, а някакви, казано направо, почти комедийни форми. Попитайте приятелите си с какво една неделна телевизионна вечер се отличава от друга и те по-скоро ще ви отговорят, че се различават по количеството и качеството на помията, с която се обливат не само политиците, но и журналистите.

В последно време какво ли не узнахме за силните по света, както и за техните жени, братя, сестри, любовници, деца и внуци! Стереотипът сработва сто процента – при думата семейство първо ни идва наум не за нашите майки и бащи, а за президентското обкръжение. Как си мислите, какво означава това? Аз знам точно – избори!“

– О, Господи, велики Боже, това вече го писах точно преди три минути. Защо не мога да разбера за какво става дума?

„Утре започва голямата игра“.

Каква игра? Защо ще започне утре и на кого му е прилягало да съобщи това на Лидия?!

Може би утре има някакъв мач и някои луди фенове се гъбаркат? Кой ден е утре? Сряда?

– Какво се изплаши като кокошка? – строго се запита журналистката и гласът ѝ се стори смешно жалък в тишината на голямата и празна зала. – Малко ли глупаци звънят всеки ден?!

Тя изгледа накриво мълчащия телефон, стана, разходи се из стаята, като внимаваше да не закачи любимия си панталон в наръбените ъгли на огромните и много неудобни канцеларски бюра, и се вторачи в чайника. Колкото и странно да беше, в него имаше вода. Трябваше да има, Нинка беше наляла, защото знаеше, че на Лидия със сигурност ще ѝ се допие кафе. Чайникът – „Щрак! И водата в него ще заври само за минута!“ – изведнъж приятно зашумя и Лидия сипа кафе в огромната бяла чаша с изрисувано

червено сърце и надпис, съобщаващ, незнайно защо: „Аз обичам Ню Йорк!“.

„По дяволите, каква е голямата игра?! Трябва да работя. Сега с вопли ще нахлуе Леонтиев, без да дочака края на моята статия, и ще започне да ми трие сол на главата. А утре на планьорката при главния ще започне дълго и досадно да обяснява на колектива как аз съм ги подвела, че не може да се разчита на мен, а какъв голям шанс съм имала да се отлича, и точно заради това в командировка в ЮАР ще замине Павел Владимирович Гефин, а не Лидия Шевелюва... Трябва бързо да довърша тази глупава статия, да не се разсейвам с всякакви откачалки, на които им е хрумнало да наберат редакционния номер“.

Лидия наля гореща вода в чашата с кафе и отново замислено се загледа в телефона.

Нещо не е наред.

Не, не звъни някой си луд...

Звънеше някой, който искаше именно тя да вдигне слушалката и да чуе тези фантазии за голямата игра. В това беше напълно сигурна.

И гласът беше някак си неопределен – нито мъжки, нито женски. Някак си неясен...

Вратата изскърца жално и отлетя настрана. Лидия се стресна и подскочи от страх, заливайки се с кафе.

– Ти какво? – попита от прага на вратата зам. главният.

– Изплаши ме – отвърна му тя с облекчение и като постави до компютъра чашата си, започна да изтръсква от полото си пръските кафе. – Защо нахълтваш така? Да беше почукал поне...

Заместник главният влезе в стаята и погледна любопитно Лидия.

– Защо трябва да чукам? Никога не съм го правил, а сега съм бил дтъжен?

– Не знам – отвърна сърдито Лидия. – Стресна ме. Ту някакви откачалки звънят, ту ти нахълтваш... ще пиеш ли кафе?

– Да – кимна зам. главният. – Момичетата от предпечатната дори не ми предложиха.

Той обърна стола и седна, постави лакът на облегалката и впи поддържаните си ръце в белоснежните маншети на тристадоларовата си риза.

– Материалът готов ли е?

Лидия му наля кафе в чаша с надпис „Аз обичам чай“ и отрицателно поклати глава:

– Засега не е, Игор... Трябва ми още половин час... Ако не беше това глупаво обаждане, сигурно бих...

Игор я прекъсна с досада:

– На лошия бегач винаги маратонките му убиват. Каза-но ти е – да се предаде до половин час, значи трябва да се предаде тогава. Какво отношение имат някакви обаждания?

– Разсея ме – Лидия жално погледна в лицето шефа си – и ме извади от равновесие. Представяш ли си, позвъни ми и ми казва, че утре започва голямата игра...

– Утре? – запита зам.-шефът с недоумение. – Утре няма никаква игра. Играта е в сряда. Тогава ще играят нашите и германците. Предупредили са те по-рано, за да не пропуснеш.

– Ти какво? – подозрително попита Лидия. – Подигра-ваш ли ми се?

Двамата имаха странни отношения.

Преди две години преживяха кратка и бурна любов, която завърши така бързо, както и беше започнала.

Игор Леонтиев беше женен вече двайсет години и има-ше големи и умни деца, както и възрастна и умна жена, която гледаше през пръсти на лудориите на талантливия си съпруг. Или поне така изглеждаше пред редакционните госпожици.

Лидия се влюби в шефа, с когото дотогава беше рабо-тила вече повече от година, неочаквано и силно, изменяйки на своето главно жизнено правило – никога да не се об-вързва с женен мъж.

След това... след това той неочаквано охладня към нея, а тя продължаваше да си съчинява приказки как прекрасно ще си живеят заедно, какви деца ще имат и как ще си ходят на вилата. Разбира се, Игор Леонтиев не мислеше да пла-нира никакви деца и вили, а Лидия изпълзя от тази никому ненужна любов трудно и мъчително.

Понасяйки значителни загуби, войската отстъпи към предварително подготвените позиции.

Нямаше никакви подготвени позиции.

Имаше загуби.

Тогава тя едва не напусна работата си, но нямаше къде да отиде, а трябваше да работи, като всеки ден започваше кървава битка със самата себе си и всеки ден си напомняше, че трябва да живее и работи, да се храни, да спи и да диша...

В края на краищата свикна да работи, да диша, да се храни и да спи, без да си припомня всяка минута, че все пак не е настъпил краят на света.

Тя не обичаше да си спомня за това. Самият „предмет“, както баба ѝ наричаше кавалерите ѝ, нищо не забелязваше.

Той все така леко и блестящо се трудеше, правейки кариерата си между другото – поне отстрани изглеждаше така. Сменяше любовниците, лигавеше се по телефона с жена си и дъщеря си, а към Лидия се отнасяше с покровителствено добродушие, понякога не прощаваше грешките ѝ и не правеше никакви отстъпки.

– Шевелъова, ти си отличен журналист, какво се вживяваш в някакви си позвънявания, които те разстройват до невъзможност? – попита я шефът, като отпи от кафето и се намръщи неприятно. – Явно сте се отпуснали, не ви натоварвам максимално. Какво ме зяпаш?

Понякога, както сега, Лидия се дразнеше от разговорите за мързела и немарливостта на колегите си. Те бяха като всички останали жители на планетата Земя, нито повече, нито по-малко немарливи. Когато забавяха или не им даваха заплатите, те работеха по-зле. Но в дни, когато се случваха особено големи сътресения, журналистическият хазарт вземаше своето и тогава всички работеха не по задължение, а по съвест. А и вестникът им беше добър, един от най-професионалните, уважаваните и четените.

– Игор, сега ще я допиша – обеща с ласкателен тон Лидия, без да му обяснява, че не споделя неговото мнение за всеобщия мързел, – пусни ме до компютъра!

– Давай – разреши той и се отместа. – Дай само да хвърля едно око на това, което си написала.

Тя винаги много се вълнуваше, когато той четеше нейните материали. Все пак е журналист в кръвта и когато казваше „лошо“, това наистина означаваше, че не става за нищо.

Той чете около четирийсет секунди.

– Това не става за нищо... и това – също. Преработи го. Не просто да го поправиш, а да го преработиш. Останалото е добре, не го пипай, че съвсем ще се оплетеш. Разбра ли?

Това беше висока оценка и рядък късмет. „Всичко останало е добре, не го пипай...“

– Добре, Игор – промърмори благодарно тя. – Бързо ще го поправа, дори по-бързо от половин час.

– Давай, че чакам – каза той, тръгвайки си.

Лидия почака, докато затихнат неговите леки и уверени стъпки, които би познала и след четирийсет години, и се обърна към верния си компютър.

– Прости ми – каза му тя. – Днес и на теб ти се падна...

Той беше стар, умен и всепрощаващ като куче. С Лидия винаги се разбираха един-друг.

Тя го погали по прашната кутия и изгърси цигара от пакета. Вече се бе зачела в текста, който трябваше да преработи, когато изведнъж си спомни за телефонния звън.

Не.

Явно не ставаше дума за футбол.

– Трябвам ли ви още, Егор Степанович? – той не съобрази веднага, че някой го пита за нещо.

Секретарката застина до вратата неподвижна като камък, като жената на Лот, превърнала се в солен стълб.

– Какво? – забавено попита той.

Така и трябва. Тя се беше осмелила да наруши суверенните граници на кабинета на монарха и направи това не когато трябва. Най-лекото наказание за това е екзекуция на електрическия стол.

– Казахте ли нещо? – повторно попита той с убийствена вежливост. – Или така ми се стори?

Секретарката до вратата съвсем се обърка. Той чувстваше как вълни от паника се разливат из кабинета му и едва-

едва достигат в подножието на трона – креслото, в което седеше той.

Дожаля му за нея.

Беше взел страха на всички и нямаше нищо чудно, че сега от него трепереха сътрудниците му. А секретарката нямаше нищо общо и да я стряска, не влизаше в плановете му.

– Искате да си тръгвате ли? – попита той почти с човешки глас и тя притеснено закива, страхувайки се да не би да не му угоди, ако изрече дума.

Той се усмихна.

– Вървете – каза и отново сведе поглед към разпилените пред него книжа. – Само оставете на видно място утрешния ми график.

Дори без да я погледне, разбра, че паниката ѝ е преминала.

Тя беше отлична секретарка – умничка, вежлива, добре шлифована в школата за секретарки, където я бяха научили на занаята, но не издържаше на трудностите.

Егор все още не беше решил какво да прави с нея – дали да я възпитава, или да я уволни. Впрочем можеше и да не я уволнява, а да я подари на някого от заместниците си...

– Егор Степанович, графикът ви – с тънък глас каза тя откъм вратата и незнайно защо сложи папката на края на заседателната маса.

– Сложете го на бюрото ми – заповяда той, започвайки вече да се дразни. – Благодаря ви.

Тихо като мишка, тя се плъзна по иранския килим, покриващ кабинета, до бюрото му и безшумно остави папката, затискайки вчерашните факсове, които той още не беше видял, а трябваше да ги види още сутринта.

Шефът продължаваше да се рови из бумагите и дори не я погледна.

– Довиждане! – с облекчение каза тя до вратата.

Той кимна.

В приемната нещо изшумя, отвори се и се затвори вратата на шкаф и едва-едва замириса на сладникав детски парфюм. Той ненавиждаше този аромат. Глухо по килима

се чу тропотът на токчета и вежливо изскърца тежката дъбова врата.

Отиде си, слава Богу!

Беше невъзможно да работи, защото собствената му секретарка му действаше дразнещо.

Той хвърли върху документите скъпоценния си любим „Паркер“, изтегна цялото си тяло така, че чак му причерня пред очите, и сякаш нещо зазвъня в главата му. Измъкна се от креслото и свали сакото си. Помисли, развърза вратовръзката и запретна ръкавите на ризата.

Сега можеше да продължи да работи.

Искаше му се да похапне, но го мъръзеше да се завлече до барчето, а да се рови в хладилника, нямаше време.

Помисли и набра номер. Веднага му отговориха.

– Донесете ми чай, ако обичате – Егор се отпусна в креслото и едва сдържа прозявката си. – Ако е възможно, с лимон и някакви сандвичи.

– Не сте ли обядвали днес? – сърдечно се поинтересуваха в слушалката..

– Не – промърмори той.

Кога да обядва, когато на края на бюрото му продължават да лежат вчерашните факсове, които не беше погледнал и не знаеше какво има в тях!

В очакването на чая с лимон той прегледа още около двайсетина документа, подреждайки ги по спешност и важност. Нищо особено, но заради тях не можеше да намери време да се захване както трябва с предстоящото дело, което вече беше насрочено за гледане.

Разбира се, той щеше да го спечели, малко ли досега е печелил! Но все нещо му пречеше да се подготви за него.

– Поръчката ви, Егор Степанович – възрастна дама в приказно бяла престилка и с дантелено боне в косите внесе в кабинета поднос, държейки го внимателно в пълните си ласкави ръце, все едно че беше кутия със скъпоценности. – Ако разрешите, ще ви сервирам.

– Разбира се, Катерина Ивановна – каза той с изведнъж изпълнило го добро настроение. – Сервирайте.

Дали защото Катерина Ивановна го беше хранила, когато той се уморяваше и искаше да яде до безсъзнание, или пък защото тя много приличаше на бабка от старите илюстрации към Андерсеновите приказки, но Егор се радваше именно ако точно тя му носеше вечерята. Сандвичите се оказаха по-вкусни от очакваното, а чаят – силен.

Катерина Ивановна ловко постла на края на бюрото шумолящата колосана ленена салфетка, не докосна нито един документ и салфетката застина като вълшебен остров, изникнал неочаквано от дълбините на морето от книга. Постави фината порцеланова чашка с чинийка и сребърния чайник с чая, както и още една чиния с прозрачни парченца лимон, които Егор щом погледна, устата му се напълни със слюнка, както и поднос със сандвичи и за ръцете – още една колосана салфетка.

Надигайки се от креслото, Егор наблюдаваше с блажена усмивка всичките тези вкусни приготвления.

– Да ви наля ли, Егор Степанович? – Катерина Ивановна критично огледа своята работа и едва-едва поправи подгъналия се ъгъл на салфетката. Всичко останало беше идеално.

– Наливайте! – съгласи се весело Егор. – Благодаря ви.

– Днес до късно, а? – попита тя.

Чаят от сребърния чайник се лееше в блестящата порцеланова чашка и образуваше малък водовъртеж. От чашката се издигна ароматна пара.

По дяволите, все пак е важно да се обядва. Той с копнеж гледаше чашката, като че ли това не беше чай, а Бог знае какви изискани блюда.

– Май нещо ме попитахте, Катерина Ивановна? – стори му се, че като че ли нещо е пропуснал, докато преглъщаше слюнката си и умилително гледаше чайника.

Приказната бабка внимателно върна чайниката върху подноса и повтори:

– Днес май пак до късно?

Едва ли някой от обслужващия персонал би се сетил да задава на шефа си подобни въпроси, но Катерина Ивановна не беше просто обслужващ персонал. Тя беше за него

„своя“, той я обичаше заради това, че тя прекрасно знаеше това и умееше да се възползва.

– Ние с вас както винаги сме дежурни – пошегува се той.

С всяка изминала минута все по-силно му се искаше да яде, но незнайно защо пред нея се стесняваше да отхапе от сандвича. Може би се страхуваше да не наруши хармонията на нейното прекрасно сервиране.

– Приятен апетит – пожела набързо досетливата Екатерина Ивановна и безпумно се измъкна.

Егор почака, докато в приемната утихнат нейните внимателни тежки стъпки и едва тогава, като гладно безпризорно момче от стар филм за революцията, впи зъби в сандвича и дори замърка тихичко – толкова вкусен му се строи той.

Нямаше да яде и да чете. По дяволите документите. Можеше спокойно да си позволи поне пет минути да не работи. Внимателно преглътна горещия чай и в стомаха му изведнъж стана топло, все едно че беше пил водка.

Стар си, реши за себе си Егор. Стар и слаб. Вместо водка пиеш чай и си щастлив.

Телефонът зазвъня. Без да оставя чашката, Егор се огледа за апарата.

Странно. Звъняха на директния му номер, без да минават през централата на компанията и през приемната. Личният му номер беше само за свои хора, а те не можеха да знаят, че той се е върнал в Москва. Трябваше да кацне едва утре привечер.

– Ало – недоволен изрече Егор.

Не му се искаше роднините му да знаят, че е вече в Москва. Той нямаше време да се занимава със семейните дела. Точно затова пристигна преди определеното време, за да има време да поработи на спокойствие.

– Ало – повтори Егор, защото някой мълчеше в слушалката. – Ало, дядо, ти ли си?

– Утре започва голямата игра – поверително изрече някой в слушалката.

– Какво? – издума Егор. – Вероятно сте сгрешили...

Но в телефонната дълбина вече се носеше писукането на отбоя.